

BIBLIJSKO - MOLITVENE ZAJEDNICE

SVETI PETAR I PAVAO

MARIJA U ŽIVOTU CRKVE

Navještaj žene

U ovom razmišljanju o Crkvi ne možemo mimoći Isusovu Majku Mariju. **Ne možemo stoga jer je Marija svoj život ugradila u Otajstvo spasenja koje živi i djeluje u Crkvi Kristovoj, po njoj je Bog u svojem Sinu zakoračio u ovaj svijet, „ona je prosula svijetom vječno Svjetlo Isusa Krista, Gospodina našega“ (Marijansko predslavlje) koji je „Lumen gentium – Svjetlo naroda (konstitucija o Crkvi II Vat. sabor).** U Mariji Crkva prepoznaje ženu koja je naviještena u zoru stvaranja. Po njezinom će potomku biti obeskrijepljen đavao: **„Neprijateljstvo ja zamećem između tebe i žene, između roda tvojega i roda njezina: on će ti glavu satirati, a ti ćeš mu vrebati petu.“ (Post 3,15).**

Marijin je život ugrađen u naše sinovstvo koje smo primili po Isusovom otkupljenju i

pomazanju Duhom Svetim. Apostol Pavao to jezgrovito predočuje Galaćanima:

„A kada dođe punina vremena, odasla Bog sina svoga: od žene bi rođen. Zakonu podložan da podložnike Zakona otkupi, te primimo posinstvo. A budući da ste sinovi, odasla Bog u srca vaša Duha Sina svoga koji kliče „Aba Oče“! Tako više nisi rob nego sin, ako pak sin, onda i baštinik po Bogu.“ (Gal 4,4-7).

Marija je Tip Crkve

Marija je tip Crkve koja s vjerom prihvaća Božju riječ i postaje službenica Gospodnja. Tako je to bilo u Mrijinom životu. Na Božju je ponudu odgovorila vjerom, „neka mi bude“. (Lk 1,26,38). Premda gotovo niša nije razumjela, potpuno se oslonila na Božju Riječ, odazvala joj se i poput Abrahama krenula u nepoznato za Božjom Riječi. **Tako je, kako kaže Augustin, prije začela po vjeri Božju Riječ u srcu nego li u tijelu.** Željela je svu sebe i sav svoj život učiniti raspoloživim za Boga i njegovo spasiteljsko djelovanje. Ona želi biti „**službenica Gospodnja**“, sva u službi spasenja. **Zato Crkva u njenom liku prepoznaje sebe.** Što li je drugo Crkva nego li Narod Božji koji se po vjeri uputio za Božjom riječi. Nije li njezina temeljna zadaća biti službenica Gospodnja i sva se trajno stavljati u službu spasenja svijeta.

Pod križem

Crkva sebe prepoznaje i u Mariji koja stoji pod križem. Marija pod križem simbolizira zajednicu vjernika koja živi snagom ove žrtve što se tu na križu događa. U Marijinoj predanosti, vjeri, nadi i ustrajnosti Crkva gleda i svoje predanje, svjesna da je žrtva križa spasenjska snaga za život svijeta i da treba do kraja i vjeri i nadi. Što Crkva gleda u Mariji govore i njezini izričaji o njoj. To su izričaji vjere koji u Marijinu životu prepoznaju događanje Otajstva skrivenog od vjekova. Ne možemo se ovdje zaustaviti na svim crkvenim izričajima o Mariji. Istaknut ćemo samo najvažnije: **Marija je Bogorodica, Djevica, bezgrešno začeta, na nebo uznesena** i Majka Crkve.

Bogorodica (1.siejčnja)

Svakako je temeljni izričaj Crkve o Mariji da je ona Bogorodica, Bogomajka. U njoj je Riječ Božja Tijelom postala i nastanila se među nama (Iv 1,14). U njoj su se susreli **Bog i čovjek**. **Logos** je uzeo našu ljudsku narav jednom zauvijek. Dijete koje rodila osoba je Sin Božji, stoga je Crkva časti kao Bogorodicu i u tome prepoznaje istinu svoje vjere (efeški sabor 431. g.). Ona nije rodila samo Krista, već u Isusu pravu božansku osobu Riječi, Sina Božjega. Taj dar Bogomaterinstva primila je po posebnom Božjem pozivu na koga se svojom vjerom i pristankom odazvala.

Djevica

Marija je djevičanska Bogomajka. Djevičansko rođenje znak je nastupa mesijanskog vremena, kako nam to najavljuje prorok Izaija:

„Zato, sam će vam Gospodin dati znak: Evo, začet će djevica i roditi sina, i nadjenut će mu ime Emanuel“ (Iz 7,14).

Anđeo Gabrijel (koji je po Danijelu ‘anđeo dana Jahvinog nastupa mesijanskog vremena’, - Dn 8,16-17, 9,21) obraća se Mariji upravo ovim Izaijinim riječima. Ona je, znači ta djevica. Ono što će se od nje roditi bit će, dakle, Emanuel – S nama Bog.

Na Izaijino proroštvo upire se i svjedočanstvo Matejevog Evanđelja o Mariji djevici (Mt 1,18-25). Ono što je u Mariji začeto od Duha je Svetoga. Djevičansko začeće je povijesni spasenjski znak po kojem Bog očituje da je otkupljenje posve nezasluženi dar koji čovjek svojim silama nikada ne bi mogao doseći, kao što sa ljudskog stajališta nije ostvarivo 'djevičansko začeće'. Ono očituje i Marijino posvemašnje predanje Bogu i znak je „**novoga vremena**“, mesijanskog vremena koje upravo nastupa. Marija djevičanska Bogomajka – **istina je vjere Crkve.**

Bezgrešna

U najtješnijoj vezi s Marijinim Bogomaterinstvom jest i njezino **bezgrešno začeće**. Začeta je kao i sva ljudska djeca od svojih roditelja. Marija je u samom početku svoje egzistencije, od prvog trenutka kad je zaživjela u tijelu svoje majke očuvana od istočnog grijeha, od samog početka u zajedništvu s Bogom. To je poseban dar Božji koji je Marija primila po zaslugama muke, smrti i uskrsnuća svojega Sina. Njegovo se je otkupljenje na Marijinom biću dogodilo već u samom početku njezine ljudske egzistencije.

Kad Crkva vjeruje da je ona bezgrešno začeta Djevica, tada u tome prepoznaje upravo taj Božji dar.

Po praocu Adamu se mi rađamo sa znakom njegovog otuđenja od Boga, okrenuti od Boga i svoje zajedništvo s Bogom moramo tek potražiti i uspostaviti i to po otkupiteljskom djelu Isusa Krista. **Marija je to zajedništvo imala od samoga početka.** Ta se otuđenost s kojom se rađamo naziva u teološkoj terminologiji „**istočni grijeh**“. U tom je smislu Marija začeta bez istočnog grijeha, i govorimo o njezinom **bezgrešnom začecu**.

Stvoreni za Nebo!

Nedjelja u 9:00 h, u eteru Radija 057

Na nebo uznesena

Kao na nebo uznesena doživjela je puninu otkupljenja koje se na njoj ostvarilo toga časa kada je „**tijelom i dušom, po dovršenju svojega zemaljskog života**“ **uznesena na nebo**. Cijelim svojim bićem dosegla je puninu savršenstva otkupljenog čovjeka. Na njoj se je već dogodilo ono prema čemu cijela Crkva u vjeri i nadi ide: „**otkupljenje tijela**“, otkupljenje ove naše zemaljske smrtnosti, **uskrснуće tijela i vječni život**. Na njezinom je ljudskom biću Isusovo otkupljenje zasjalo u punini i dovršenju.

Zato Crkva koja sada u sebi nosi „**prve plodove otkupljenja**“ u Mariji gleda svoju budućnost, ono što će ona jednog dana biti. U Mariji kao u ogledalu gleda Crkva ono prema čemu u nadi i vjeri putuje ovom zemljom: **dovršenjem svojega vlastitog otkupljenja, svoje vlastito preobraženje**. U Mariji trajno gleda ono što je Bog pripremio onima koji ga ljube (1 Kor 2,9). Marija je stoga „**znak pouzdane nade i utjehe putujućem Božjem narodu**“ (LG 68), dok ne dođe dan **Gospodinov (2 Pt 3,10)**.

Majka Crkve

Marija je Majka Crkve. U vjeri i štovanju Marije u Božjem narodu ta je svijest stalno prisutna, a novije crkveno učiteljstvo to je i potvrdilo. **Rodivši Isusa Krista koji je Glava tijela Crkve (Kol 1,18) ona je u isto vrijeme i Majka Crkve.** Jer, kao majka Glave, majka je i Tijela Kristova koje je Crkva. U Ivanu apostolu pod križem kojega Isus predaje svojoj majci Mariji, a nju povjerava njemu, kršćanska je predaja od starine prepoznavala čitavo čovječanstvo, Crkvu: „Uz križ Isusov stajahu majka njegova, zatim sestra njegove majke, Marija Kleofina, i Marija Magdalena. Kad Isus vidje majku i kraj nje učenika koga je ljubio, reče majci: „Ženo! Evo ti sina“ Zatim reče učeniku: „Evo ti majke!“ I od toga časa uze je učenik k sebi“ (Iv 19, 25-27).

Štovanje Marije

To su razlozi da je Božji narod u svojem štovanju Mariju uvijek zazivao kao svoju Majku o čemu nam svjedoči **obilna vjernička pobožnost**. Želimo ovdje reći nekoliko riječi i o štovanju Marije u Crkvi.

U svojoj enciklici o štovanju Marije (Marialis cultus) **papa Pavao VI donosi smjernice o štovanju Marije u Crkvi**. Po svojim karakteristikama ono treba biti **biblijsko, liturgijsko, ekumensko i antropološko**. To su vidovi i kriteriji koji tim štovanjem moraju upravljati. **Biblijsko** u smislu lika Marijina kakvog nam svjedoči Biblija ništa iskrivljujući, dodavajući i preuveličavajući. Veličina Marijina je istinska i autentična upravo onakva kako nam to o njoj svjedoči Božja riječ.

ISUS KRIST
I
BLAŽENA DJEVICA MARIJA

Liturgijski kriterij sastoji se prvenstveno u tome da svaka prava marijanska pobožnost mora usmjeravati prema liturgiji i njezinim istinskim vrijednostima, k njoj voditi i iz nje dobivati svoj pravi smisao. Marijanska pobožnost ne smije se pretvoriti u neku „**paralelnu liturgiju**“ ili po papinim riječima „**hibridnu celebraciju**“.

Štovanje Marije mora, nadalje imati pred očima **ekumenske vrijednosti** i treba brižno izbjegavati „**svako pretjerivanje koje bi moglo drugu kršćansku braću navesti na krivo mišljenje o autentičnom učenju Katoličke Crkve...**“ (MC 32). U tom smislu štovanje Marije ne bi smjelo biti sebi ciljem, već trajno mora proslavljati Sina koji je jedini posrednik između Boga i ljudi. **(1 Tim 2,5)**. To štovanje mora biti takvo da nikada ne zasjeni sliku Sina Spasitelja i Otkupitelja.

U odnosu na **antropološki kriteriji** donosimo odlomak teksta **Marialis cultus (34)**: „U štovanju koje se iskazuje Djevici, treba pazljivo držati pred očima također sigurne i provjerene **rezultate znanosti o čovjeku**. To će pripomoći da nestane jedan od uzroka nelagodnosti koja se osjeća na **području štovanja Gospodinove Majke**, to jest raskorak između nekih elemenata toga štovanja i suvremenih antropoloških poimanja te duboko izmijenjene psiho-sociološke stvarnosti u kojoj žive i djeluju ljudi našega vremena. **Zapaža se kako je teško uklopiti sliku Djevice, kakva se ukazuje iz nekih pobožnih knjiga i knjižica, u životne uvjete današnjeg društva, a posebno one suvremene žene...**“

